

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Martinem Láníčkem ve věci

žalobce: **S. K.**
státní příslušnost Albánská republika

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-12/LE-VL17-VL16-2021, ze dne 26. února 2021, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce je státním příslušníkem Albánie a dne 3. 2. 2021 podal v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný rozhodnutím identifikovaným v záhlaví tohoto rozsudku (dále též „napadené rozhodnutí“) jeho žádost zamítl podle § 16 odst. 2 zákona číslo 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“) jako zjevně nedůvodnou.
2. Zamítnutí žádosti odůvodnil žalovaný tím, že Česká republika považuje Albánii za bezpečnou zemi původu a žalobce neprokázal, že v jeho případě ji nelze za bezpečnou zemi původu považovat. Žalovaný vyšel ze zprávy odboru azylové a migrační politiky (OAMP) „Hodnocení Albánie jako bezpečné země původu“ z května 2019, ze které mimo jiné zjistil, že v Albánii obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení, nelidskému, nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, její občané nebo osoby bez státní příslušnosti neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a zákona o azylu, Albánie ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížejí nad stavem dodržování lidských práv. Dále žalovaný poukázal na to, že žalobce ve vlasti neměl nikdy žádné konkrétní problémy se státními orgány, nebyl v minulosti trestně stíhán nebo politicky aktivní. K námitce nedostatku pracovních příležitostí ve vlasti či pocitu diskriminace na trhu práce žalovaný uvedl, že žalobce nevyužil žádných ochranných prostředků země svého původu, přestože se mohl obrátit na policii, Úřad veřejného ochránce práv nebo skupiny pro lidská práva.
3. Žalobce podal dne 8. 3. 2021 včasnou žalobu, ve které navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí. V žalobě namítl porušení zákona číslo 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), konkrétně § 3, ve spojení s § 2 odst. 4 (žalovaný nezjistil podle žalobce stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu), § 50 odst. 3 a 4 (žalovaný nezohlednil skutečnosti hovořící ve prospěch žalobce a nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo), § 68 odst. 3 (odůvodnění neobsahuje zákonem požadované náležitosti). Dále žalobce namítl porušení § 16 odst. 2 zákona o azylu, protože Albánii v jeho případě nelze považovat za bezpečnou zemi původu, § 12 písm. a) (v případě návratu mu hrozí pronásledování) a § 14a (v případě návratu hrozí žalobci vážná újma z důvodů uvedených v žádosti). Žalobce namítl, že je rómské národnosti a v Albánii byl z důvodu národnosti diskriminován, a to včetně diskriminace na trhu práce. Protože se v Albánii nemohl uživit kvůli diskriminaci, pracoval v zahraničí. Žalobce poukázal na to, že zprávy o zemi původu popisují základní nedostatky v implementaci zákonných ustanovení do

praxe, včetně ustanovení o dodržování lidských práv. Na orgány státu se nemohl obrátit, protože má za to, že by mu s ohledem na jeho národnost neposkytly pomoc.

4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné a vyjádřil přesvědčení, že postupoval v souladu s § 16 odst. 2 zákona o azylu a zdůraznil, že žalobce neprokázal, že v jeho případě nelze Albánii za bezpečnou zemi původu považovat.
5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání v souladu s § 51 s. ř. s.; žalovaný s rozhodnutím bez jednání souhlasil a žalobce na dotaz soudu, zda souhlasí s rozhodnutím bez jednání, ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nereagoval, proto se má podle § 51 odst. 1 (druhé věty) s. ř. s. za to, že je jeho souhlas s tímto postupem udělen (žalobce byl přitom o takovém procesním následku poučen).
6. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce podal dne 3. 2. 2021 v České republice žádost o mezinárodní ochranu. Stalo se tak poté, kdy bylo žalobci rozhodnutím Krajského ředitelství Policie Hlavního města Prahy ze dne 31. 1. 2021 uloženo správní vyhoštění na dobu 2 let a současně byl rozhodnutím z téhož dne zajištěn. K žádosti o mezinárodní ochranu žalobce poskytl dne 11. 2. 2021 základní údaje, ve kterých mimo jiné uvedl, že jeho státní příslušností je Albánie, do České republiky přicestoval 31. 1. 2021 a jako důvod žádosti uvedl, že patří k cikánské komunitě, snaží se být mimo Albánii, jde o vzdělání i pracovní příležitosti a celkově pociťuje diskriminaci. Při pohovoru dne 11. 2. 2021 uvedl, že v Albánii nechtěl zůstat ohledně diskriminace na pracovním trhu, nemá tam šanci, protože je považován za cikána. Problémy ve vlasti řešil vycestováním, na úřadu práce jej ani nezařadili do seznamu nezaměstnaných, není to pouze jeho osobní problém, ale týká se celé menšiny, neměl se na koho obrátit se stížností. Do zahraničí za práci se rozhodl jezdit v 18 letech, vracel se k rodičům a opět odjížděl. Jiné důvody žádosti nemá, nic mu ve vlasti nehrozí, není mu tam vyhrožováno ani mu nehrozí smrt. Chtěl by zde pobývat, pracovat a důstojně žít.
7. Součástí spisové dokumentace je také informace odboru azylové a migrační politiky „Hodnocení Albánie jako bezpečné země původu“ z května 2019. Z této zprávy se mimo jiné podává, že k soustavnému pronásledování etnických menšin v Albánii nedochází. Žalobci byla dána dne 18. 2. 2021 možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí a poté žalovaný o žádosti rozhodl shora uvedeným způsobem.
8. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného správního orgánu o zamítnutí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany pro její zjevnou bezdůvodnost podle § 16 odst. 2 zákona o azylu.
9. Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu se jako zjevně nedůvodná zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.

10. Podle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu se pro účely tohoto zákona rozumí bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, 1) ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, 2) který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a, 3) který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a 4) který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.
11. Podle § 86 odst. 4 zákona o azylu, ministerstvo vyhláškou stanoví seznam bezpečných zemí původu, bezpečných třetích zemí a evropských bezpečných třetích zemí. Seznamy zemí stanovené vyhláškou ministerstvo přezkoumá nejméně jedenkrát v kalendářním roce.
12. Podle § 2 vyhlášky číslo 328/2015 Sb. Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu Albánii (bod 1).
13. Z napadeného rozhodnutí v první řadě vyplývá, že žalovaný vyhodnotil jako stát původu žalobce Albánii, kterou Česká republika považuje podle § 2 vyhlášky číslo 328/2015 Sb. za bezpečnou zemi původu (bod 1).
14. Charakteristickým znakem řízení o mezinárodní ochraně v případě bezpečných zemí původu oproti jiným obdobným azylovým řízením je zdůraznění důkazního břemene ve vztahu k žadatelům. Jelikož se dodržování mezinárodních závazků a neporušování práv vlastních občanů u bezpečných zemí presumuje, leží hlavní odpovědnost za prokázání opaku právě na žadatelích. To v důsledku znamená, že žadatel musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2020, č. j. 6 Azs 67/2020-27 nebo ze dne 17. 6. 2020, č. j. 6 Azs 62/2020-27). Jinak řečeno, pokud se udělení mezinárodní ochrany domáhá žadatel ze země patřící mezi tzv. bezpečné země původu, což je taky případ žalobce, je jeho úkolem přesvědčit žalovaného, že jeho mimořádný příběh odůvodňuje věcné posouzení jeho žádosti ve smyslu § 12 až § 14b zákona o azylu.
15. Krajský soud dospěl ke stejnému závěru jako žalovaný, tedy že žalobce neprokázal, že v jeho případě nelze Albánii považovat za bezpečnou zemi původu. Námitky žalobce o rasové diskriminaci zůstaly v žalobě pouze v obecné rovině a žalobce v žalobě nezmínil ani jeden konkrétní případ, který by se jej osobně dotýkal a svědčil by o tom, že mu v zemi původu hrozí pronásledování nebo vážná újma ve smyslu § 12 a § 14a zákona o azylu. Žalobce nepředstřel žalovanému ani následně krajskému soudu žádný mimořádný příběh, který by odůvodňoval věcné posouzení jeho žádosti a rozsah a obsah jím sdělených informací v daném případě neodůvodňuje přijetí závěru, že by pro žalobce Albánie bezpečnou zemi původu skutečně nepředstavovala. Žalobce podle svého vyjádření při pohovoru od 18 let jezdil pracovat do zahraničí, není tak zřejmé, z čeho dovozuje, že by v Albánii nemohl uživit. Žalobce ve správním ani soudním řízení nic konkrétního v tomto

směru netvrdil. Jeho jediné konkrétnější vyjádření o tom, že by jej z důvodu rasy nezařadili do seznamu nezaměstnaných, resp. že by se tento problém měl týkat celé rómské menšiny, nebyl ničím podložen a nemá oporu ve zprávě o zemi původu. I kdyby tomu tak bylo, tak jak správně poukázal žalovaný, žalobce měl možnost obrátit se na příslušné orgány a instituce, které se podle zprávy o zemi původu problematikou lidských práv v Albánii zabývají (zejména Úřad veřejného ochránce práv). Pouhá nedůvěra občana ve státní instituce nemůže být bez dalšího důvodem pro poskytnutí mezinárodní ochrany.

16. Krajský soud dodává, že tvrzené obavy žalobce jsou zpochybněny také jeho samotným vyjádřením. Sám žalobce při pohovoru uvedl, že za prací do ciziny jezdí od 18 let. Nikde přitom o mezinárodní ochranu nepožádal (viz bod 22 žádosti), až v České republice, a to bezprostředně poté, kdy mu bylo uloženo správní vyhoštění a byl zajištěn. To vše nasvědčuje tomu, že žalobce nemá obavy z pronásledování či vážné újmy v zemi původu, ale jediným důvodem cest do ciziny je jeho zájem žít a pracovat v cizině a teprve při pobytových problémech začal věc řešit podáním žádosti o mezinárodní ochranu. Takový zájem se sice může jevit jako pochopitelný, k jeho realizaci však institut mezinárodní ochrany neslouží. Mezinárodní ochrana je specifický institut sloužící jako štít lidem, kteří byli ve své vlasti pronásledováni či ohroženi vážnou újmou, nikoli univerzálním nástrojem pro legalizaci pobytu nebo pracovní uplatnění.
17. Stejně tak neshledal krajský soud v postupu žalovaného ani jiné vady, které mu žalobce v žalobě vytýkal. Vzhledem k tomu, že žalobní námitky o porušení § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 3 a 4 a § 68 odst. 3 správního řádu zůstaly pouze v obecné rovině (žalobce se omezil na konstatování textu zákona bez uvedení konkrétního přesahu namítaného porušení uvedených procesních ustanovení do poměrů posuzované věci), přezkoumal krajský soud uvedené námitky pouze v té míře obecnosti, v jaké je žalobce uplatnil a žádné vady v postupu žalovaného neshledal. Krajský soud projednání procesních námitek uzavírá tím, že podle odůvodnění napadeného usnesení zjistil žalovaný všechny potřebné skutečnosti, vycházel ze všech podkladů relevantních z hlediska aplikace § 16 odst. 2 zákona o azylu (včetně zprávy o žalobcově zemi původu) a své závěry řádně odůvodnil v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu.
18. Krajský soud uzavírá, že žalobní námitky vyhodnotil jako nedůvodné, a protože v napadeném rozhodnutí, ani v postupu žalovaného předcházejícímu jeho vydání neshledal žádné vady, ke kterým by měl přihlížet z úřední povinnosti, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
19. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádnému z účastníků nebylo právo na jejich náhradu přiznáno, protože žalobce ve věci úspěch neměl a procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

[Zadejte text.]

Ostrava 11. května 2021

JUDr. Martin Láníček
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje